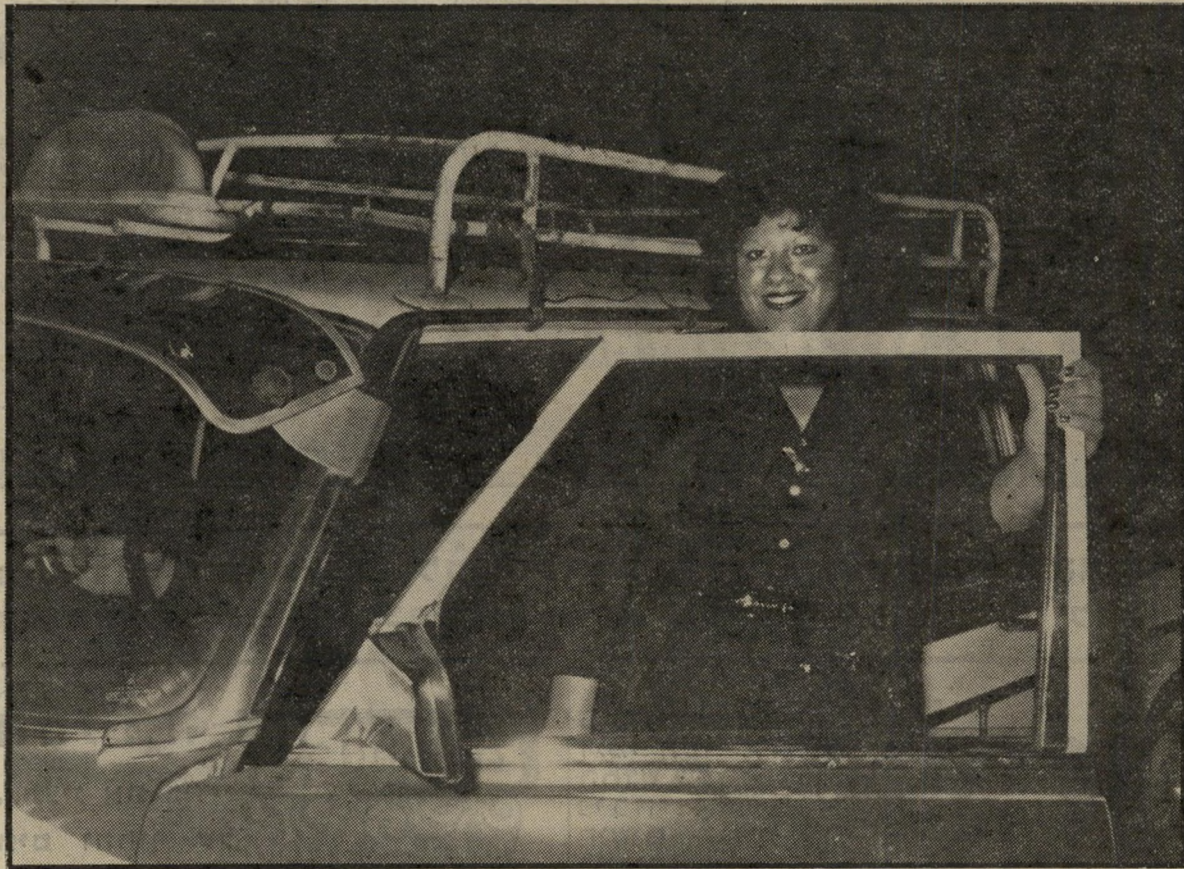

ההזנה שנתית

יצאנית צורא

„הייתי בעצבים ולקחתי לבן...”

יש בפני עדות מוקדמת, אשר סותרת לחלוטין את הודעתה של פנינה, אשר לא ראתיה מעולם מעידה, ואשר ידוע לי מסיכום מחלה שהוצג בפני כראיה, כי היא רחוקה מאוד מלהיות בריאה בנפשה, ושהיא היתה הווה היות (או

התובע ביקש מבית-הדין המישפט להכריז על פנינה כעל עדה עוינת, כדי שיוכל לחקור אותה בחקירה נגדית, והגיש לבית-הדין המישפט את עדותה במישטרה, לפי התיקון החדש לפקודת הראיות. סיפורה של פנינה על דוכן-העדים היה

שמרה לעצמה ולא נתנה לעמרה. היא סיפרה כי אמנם הכירה את הנאשם אצל חברה בתל-אביב, והתחלנו לאהוב אחד את השני. היא גם זכרה כי התלוננה במישטרה, אולם טענה כי כיוון שבעת עדותה במישטרה היתה מסוממת, אין היא

שופט החיפאי יצחק יעקובי-שוילי היתה בעייה קשה. הוא עמד להכריע במישפט שבו נאשם מקס עמרה בסרסרות לזנות, אך הוא לא שמע מעולם את המתלוננת. גם הסניגור וגם התובע, אשר הופיעו בתיק זה, העוסק בעבירה חמורה שעונשה חמש שנות מאסר, לא ראו את המתלוננת — פנינה עזרא.

הכל התחיל בכך שפנינה, המכונה פני, הגיעה בחודש פברואר 1980 לתחנת המישטרה בחיפה, וסיפרה לשוטר כי במשך השנה האחרונה היתה מועסקת על-ידי מקס בננות, והיתה מוסרת לו מדי ערב את רווחיה, שהסתכמו בכ-4000 לירות ליום. כאשר סירבה לצאת לעבודה, היה מקס מכה אותה ומאיים עליה.

פנינה סיפרה במישטרה כי הכירה את מקס אצל חברה בתל-אביב, כאשר עבדה כמארחת בבאר ארמונד ברחוב הירקון. חודשים אחרי שהכירה את מקס, הוא ציווה עליה לצאת לעבוד עבורו בננות. אחרי איומים מצידו ומרוב פחד, יצאה פנינה לעבודה, והיתה מביאה את כל כספה לגבר. כמעט כל יום הייתי עובדת בננות בבתי-המלון ומרוויחה לו כסף, וכאשר לא עבדתי, היה מכה אותי באכזריות. סיפרה. היא המשיכה ואמרה כי לפני ארבעה חודשים, הוא נתן לי מכות בראש ובפנים, וכתוצאה מכך עשו לי תפרים בראש בבית-חולים איכילוב, ואני פחדתי להתלונן נגדו, כי איים עלי שישמור אותי. לפני כחודשיים שוב לא עבדתי ולא הבאתי לו כסף, אז מקס נתן לי מכות וגרם לי צלקת בצד מאפרה.

פנינה הסבירה לשוטר, כי כאשר מלאה סאת-יסוריה, החליטה לעזוב את תל-אביב. בתיקונה להיחלץ מידי של הסרסור, ברתה לחיפה, והתחילה לעבוד בבאר של פנתס ברחוב הנמל. פחות משבוע אחרי בריחתה הופיע מקס בפתח הבאר שבו עבדה פני בחיפה. הוא הוציא אותה החוצה, הכניסה למכוניתו, וביקש ממנה כסף. כאשר אמרה לו שלא היתה לה עבודה, ולכן אין בידי כסף עבורו, הוא פתח את ארנקו ולקח מתוכו 6000 לירות ועוד 350 פרנקים צרפתיים. ואז איים עליה כי תלך לעבוד ברחוב, אחרת ירצה אותה. אחר כך התוריה לבאר, ונתן לה כמה מכות אחרונות.

השופט זיכה מחמת הספק את הנאשם בסרסרות, מפני שלא יכול היה לסמוך על עדותה של היצאנית שלא ראה מימיו

„ממציאה דברים” כלשון אחותה), אמר השופט. התובע הציע כי בית-הדין המישפט יאמץ את הודעתה של פנינה במישטרה, כיוון שהיא נשמעה הגיונית ואמינה, ואילו התירוצים שנתנה כאשר חזרה-בה מהיר דעתה היו מגוחכים.

לעומתו טען הסניגור, שמואל צנג, כי כאשר יש בפני בית-הדין המישפט שתי גירסות של עד, אשר השופט לא שמע אותה במו אוזניו, חייב הוא להעדיף את הגירסה הנוחה לנאשם, כדי לתת לו אפשרות ליהנות מספק. השופט אמנם קבע כי לא הוכח בפניו שפנינה ועמרה אמנם חיו יחדיו במלון מגדל-דוד, וכי יתכן ונכונה גירסתו של עמרה, כי פגש את פנינה בתקופה שבה היתה אשתו בשמירת הירון, מצב שמנע ממנו לבוא אל אשתו, וכיוון שגם הוא וגם פנינה שניהם חשקו במגע המיני, המשיכו להיפגש. הם נפגשו עוד כשבע פעמים אחרי שנולד בנו, ואחר כך רצה לנתק את הקשר עם פנינה, כאשר נודע לו כי היא אשת-איש ולא גרושה. כפי שפנינה סיפרה לו קודם, הוא בא לבקר את פנינה בחיפה, כאשר נודע לו שהיא מחפשת אותו, וכי תתנכל לו אם לא יבוא אליה... הוא רצה להקיף הקץ על יחסיהם בדרכני שלום, שמה תזיק לו, כפי שאיימה.

„אינני סבור שנכון יהיה, במעשה מרי כבה' זה שלפנינו להחזיק דווקא בציצית ראשה של הודעת פנינה, וארים אותה ואסמוך עליה. סיכם השופט וזיכה את עמרה מחמת הספק.

שונה לחלוטין מקודמו, היא סיפרה כי היא אוהבת את מקס, אולם הוא העדיף עליה את אשתו. כדי להרחיק מאשתו ניסתה לעבור לחיפה, אבל הוא נשאר בתל-אביב. היא היתה מיואשת ולכן לקחה סמים: הירואין, לבן וגם שתיתי. וכיוון שהיתה מוכנה לעשות הכל, כדי להפריד בין עמרה ואשתו, הלכה להתלונן במישטרה.

פנינה חששה, כנראה — כי השופט לא יאמין גם לגירסה זו והסבירה: יש לי בעיות בבית-חולים פסיכיאטרי בגעה. שם נשארתי במשך 12 שנה. אני שכבתי שם לפני כשנתיים, הייתי בבתיים אצל הפסיכולוג ד"ר רפאלי. באותו יום שנתתי את העדות, דיברו אתי יפה בתחנת-המישטרה. חיפשתי חמימות ומצאתי אותה במישטרה.

מעשה

מרכבה

יצחק בר זמן מה, כתבי-האישום על סריסרות לזנות הוגש נגד עמרה, והתחילה שמיעת מישפטו בפני השופט יצחק יעקובי-שוילי, אשר לא שמע ולא ראה את פנינה. בפניו היו שתי גירסותיה כפי שנגבו על-ידי השוטר ועל-ידי השופט שקדם לו. הוא שמע את כל יתר העדים, ואת הכחשתו של הנאשם, וכאשר ראה כי עליו לפטוק את הדין, ביקש מן המישטרה שתביא בפניו שנית את פנינה.

חיפושי המישטרה העלו חרס ולא פנינה, כלשונו הציורית של השופט, והגיע זמן להוציא פסק-דין ולסיים את המישפט.

זוכרת דבר מכל מה שאמרה לשוטר. היא נימקה את הליכתה למישטרה בכך שהמישה ימים מאז ברתה לחיפה לא ראתה את עמרה, היא היתה בחיפה והוא נשאר בתל-אביב עם אשתו. בעצבים שלא ראתיו, לקחתי סמים והתלוננתי במישטרה.

סניגור צנג

„בציציות ראשה...”

בנוכחות חברותיה לעבודה. ואני רוצה שיעצרו אותו, ונמאס לי לעבוד בשבילו בננות. סיימה פנינה את דבריה.

טכניקה

נדירה

מישטרה יש נסיון רב עם סיפורים כאלה. זונות רבות אורזות אומץ ורצות להתלונן על סרסוריהן אחרי מריבה קשה. אולם מיד לאחר ההתפייסות חוזרת-בה הזונה מכל דבריה במישטרה. היא אפילו מוכנה ללכת לכלא על עדותה הסותרת, ולא להעיד נגד הסרסור בבית-המישפט. כדי למנוע אפשרות כזו, החליטה ה-מישטרה הפעם לנקוט בטכניקה נדירה, ולהעיד את פנינה בבית-המישפט עוד לפני הגשת כתבי-האישום נגד עמרה. זוהי פרוצדורה האפשרית במיקרים שבהם יש חשש כי העד יחזור-בו מדבריו, או כאשר יש איומים על חייו. הדבר נהוג לגבי עדי-מדוינה, תיירות העובדות את הארץ וזונות המתלוננות על סרסוריהן, וכך, שבוע לאחר שהתלוננה פנינה במישטרה, כבר עמדה בפני השופט המחוזי אליהו כהן בחיפה, ומטרה בפניו את עדותה.

אולם גם התחבולה המישטרית הזו לא הצליחה למנוע את הצפוי. עלתה פנינה על דוכן-העדים והציצה בפניו של עמרה, שישב בתא-הנאשמים מולה, חזרה-בה מכל מילה שאמרה נגדו במישטרה. היא לא הכחישה כי עסקה בננות, אבל ציינה כי עשתה זאת כעובדת עצמאית, ואת הכסף